

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๓๓

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00033

๓๓...

วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๑๗ เป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ ผู้คนพากันมาวัดป่ามะม่วงแต่เช้า มีด แม้วันคืนจะหมุนเวียนเปลี่ยนไป ปีใหม่มาปีเก่าล้าบ แต่หน้าที่และภารกิจของท่านพระครูดูเหมือนจะยิ่งหนักกว่าเดิม เพราะผู้คนนับวันก็ประสบปัญหาชีวิต ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนกันมากขึ้น ปัญหาชีวิตอันเป็นผลพวงของความเจริญด้านวัตถุ

เสร็จจากสังฆกรรมในพระอุโบสถแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เดินมายังกุฏิที่ผู้คนมากหน้ากำลังรออยู่ จากนั้น ท่านก็จะเริ่มวินิจฉัยไขปัญหาให้พวกเขาตั้งแต่เวลาหกนาฬิกา ถึงเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที จึงขึ้นไปเจริญพระพุทธรูป และฉันภัตตาหารเช้าร่วมกับภิกษุอื่น ๆ บนศาลา พวกชาวบ้านผู้มีศรัทธาจะนำอาหารคาวหวานมาทำบุญที่วัดป่ามะม่วงทุกวันพระ

ผู้ทุกข์ร้อนรายแรกเป็นนักธุรกิจมาจากกรุงเทพฯ หน้าตาของเขาเศร้าหมอง เพราะการค้าขาดทุนร่วมสิบล้าน เขาได้รับคำแนะนำจากญาติว่า เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงท่านแก้ปัญหาก่ง จึงสูดต้นต้นมาหาและนั่งตากยุงรอดตั้งแต่ตีสี่

“โยมมีอะไรจะให้อาตมาช่วยก็ว่าไปเลย” ท่านเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน เป็นการพูดที่ตรงไปตรงมา

“ผมแย่แล้วครับหลวงพ่อ ธุรกิจของผมขาดทุนไปเกือบสิบล้าน ถ้าหลวงพ่อไม่ช่วยผมคงต้องล้มละลายแน่” เขาบอกด้วยน้ำเสียงอ้อนวอน

“โยมทำธุรกิจอะไรล่ะ”

“ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปส่งนอกรับ ผมทำมาสามปีเข้านี้แล้ว สองปีแรกกำไรดีมากครับ พอมาปีหนึ่งหกก็เริ่มขาดทุน แล้วกิจการก็แยลงเรื่อย ๆ จนเกือบจะล้มแล้วครับ หลวงพ่อโปรดช่วยผมด้วย”

“แหม อาตมาก็ไม่สันทัดเรื่องธุรกิจเสียด้วยซี ไหนโยมช่วยอธิบายกระบวนการของมันให้อาตมาฟังหน่อยซิ แล้วอาตมาจะช่วยตรวจสอบให้ว่าทำไมมันถึงได้ขาดทุน” นักธุรกิจผู้นั้นจึงอธิบายว่า

“ผมมีโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป มีทั้งเสื้อผ้าผู้ใหญ่และเด็ก สำหรับผู้ชายและผู้หญิง ผมจะส่งตัวอย่างไปให้ตลาดดู ตลาดที่ว่าก็มีทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศยุโรป และประเทศญี่ปุ่น เขาก็จะสั่งมาทีละมาก ๆ จนผลิตแทบไม่ทัน ก็รุ่งเรืองอยู่แค่สองปี มาปีที่แล้วก็เริ่มทรุด ทำให้ขาดทุนย่อยยับ ผมไม่ทราบว่าจะทำไมจึงเป็นเช่นนั้น”

ท่านพระครูจำเป็นต้องรบกวน “เห็นหนอ” ให้ช่วยตรวจสอบให้ ชั่วจิตใจเดียวท่านก็พูดขึ้นว่า “โยมทราบดีเชียวละ จะให้อาตมาพูดตรง ๆ ไหมล่ะ”

นักธุรกิจวัยห้าสิบเศษอ้าอึ้งอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วจึงพูดเสียงอ่อย ๆ ว่า “ครับ หลวงพ่อพูดตรง ๆ ได้เลยครับ”

ท่านเจ้าของกุฎจึงพูดขึ้นว่า “ก็โยมเล่นไม่ซื่อกับลูกค้านี่นา เวลาส่งตัวอย่างไปให้เขาดู โดยก็ใช้ผ้าชนิดดีราคาแพง แต่พอเขาสั่งมาจำนวนมาก ๆ โยมก็ใช้ผ้าอีกชนิดหนึ่งที่ดูคล้าย ๆ กัน แต่คุณภาพด้อยกว่า ราคาถูกกว่า โยมทำอย่างนี้เพราะความโลภ อยากได้กำไรมาก ๆ เขารู้ทันเขาก็เลยเลิกสั่ง อันนี้โยมจะไปโทษลูกค้าเขาก็ไม่ได้ จริงไหม” ท่านพูดด้วยเสียงที่ตั้งใจจะให้ทุกคน ณ ที่นั้นได้ยินเพื่อจะได้ “สอน” คนอื่นไปในตัว

“คนอื่น ๆ เขาก็ทำอย่างนี้กันทั้งนั้นแหละครับหลวงพ่อ” บุรุษวัยเกินห้าสิบแอบอ้าแงผู้อื่นเป็นตัวอย่าง ทำให้คนฟังที่ไม่รู้เท่าทัน คิดว่าเขาไม่ผิด เพราะใคร ๆ ก็ทำอย่างที่เขาทำ

“อ้อ หมายความว่าอะไรก็ตามที่คนส่วนใหญ่ทำ ย่อมหมายความว่า สิ่งนั้นถูกต้องดีงาม อย่างนั้นใช่ไหม”

“คงไม่ใช่กรรมังครับ” คนตอบชักไม่แน่ใจ

“ถ้าอย่างนั้นโยมบอกอาตมาโดยตรง ๆ เลยดีกว่า ว่าสิ่งที่โยมทำไปนั้นมันถูกหรือผิดบอกมาเลย อาตมาไม่ชอบพูดอ้อมค้อม”

“ผิดครับ แต่มันก็ทำให้รวยเร็วนะครับหลวงพ่อ คนอื่น ๆ ที่เขาทำก็รวย ๆ กันทั้งนั้น” นักธุรกิจยังคงมีทิว

“ไม่จริงละมัง ถ้าจริงโยมก็คงไม่มาให้อาตมาช่วย หรือโยมจะเถียง”

“ไม่เถียงแล้วครับ หลวงพ่อกุณาแนะนำผมด้วยเถิดครับว่าทำอย่างไรธุรกิจของผมจึงจะคืนสู่สภาพเดิม”

“มันก็ไม่ยากหรอกโยม แต่มันก็ไม่ง่ายถ้าโยมไม่สามารถปฏิบัติตามที่อาตมาแนะนำ”

“ผมจะปฏิบัติตามที่ท่านแนะนำทุกอย่างครับ” นักธุรกิจพูดอย่างมีความหวังขึ้นมาบ้าง

“ดีแล้ว ญาติโยมทั้งหลายจำไว้เป็นตัวอย่างเชียวนะ” ท่านพูดกับทุกคนในที่นั้น บรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในกุฏิขณะนี้ ผู้ที่จะมาถามปัญหาแบบเดียวกันมีอีกสองราย ท่านจะได้ถือโอกาสตอบเสียในคราวเดียวกัน เป็นการ “ยิงปืนนัดเดียวได้นกสามตัว” เมื่อจะพูดต่อ ท่านทำความตกลงกับเจ้าของเรื่องว่า

“โยมอย่าหาว่าอาตมาเอาโยมมาประจานนะ ก็เมื่อก็โยมว่าใคร ๆ เขาก็ทำกัน แปลว่า มันไม่ใช่เรื่องน่าอับอายใช่ไหม”

“ครับ ผมไม่คิดว่าหลวงพ่อประจาน ถ้าหลวงพ่ทำให้ผมขายดีเหมือนเก่าได้” นักธุรกิจยอมรับหากก็มีเงื่อนไข

“ถ้าอย่างนั้นก็ฟังให้ดี การกระทำของโยมถือว่าการทุจริต หลอกหลวงลูกค้า การหากินในทางทุจริตนั้นมันทำให้รวยก็จริง แต่รวยได้ไม่นานก็ต้องเจ๊ง” คำสุดท้ายท่านใช้ศัพท์ภาษาจีน เพื่อความทันสมัย

“แล้วผมจะแก้ไขอย่างไรครับ”

“ประการแรก โยมก็ต้องเลิกหลอกหลวงเขาด้วยการ “ยัดไส้สินค้า” ใช่ไหม ที่โยมทำอยู่ เขาเรียกว่ายัดไส้สินค้าใช่ไหม อันนี้อาตมาเคยได้ยินแต่เขาพูด”

“ถูกแล้วครับหลวงพ่ สมัยนี้ใคร ๆ เขาก็ใช้วิธีนี้กันทั้งนั้น ไม่งั้นมันก็ไม่รวยครับ” นักธุรกิจสนอง

“นั่นไง เอาอีกแล้วไง อาตมาสอนอยู่แหมิบ ๆ โยมก็มาเป็นแบบเดิมอีกแล้ว “ท่านว่าตรง ๆ

“ก็มันเรื่องจริงนี่ครับหลวงพ่ ผมเพียงแต่หยิบยกเอาเรื่องจริงขึ้นมาพูดเท่านั้นเอง” ชายวัยเกินห้าสิบเถียงอย่างดีอีรัน

“โยมนี่คือเสียยิ่งกว่าแมวอีก อาตมาว่าแมวมันดีแล้วนะ”

“ครับ ผมไม่ถือแล้วครับ ตกลงผมยอมหลวงพ่ จะไม่ทำอย่างที่ทำอีก ตัวอย่างสินค้าเป็นยังไง ผมก็จะส่งให้เขาตามนั้นทุกประการ”

“แล้วฝีมือด้วยนะ ไม่ใช่ตัวอย่างตัดเย็บด้วยฝีมือประณีต แต่พอส่งไปให้เขาเป็นฝีมืออีกระดับหนึ่ง” ท่านพูดตักคอ

“แหม หลวงพ่อนี่ละเอียดจริง ๆ ผมศรัทธาเต็มทีเลยนะครับนี่” เขาชมเป็นครั้งแรก และด้วยความจริงใจ หากท่านไม่พูดเช่นนี้ออกมาเสียก่อน เขาก็คิดอยู่แล้วว่าจะหลอกหลวงโดยวิธีนี้ คือใช้วัสดุคุณภาพและราคาแบบเดียวกับตัวอย่าง แต่จะลดความประณีตลง เป็น

การประหยัดต้นทุนด้านค่าแรง เมื่อท่านพระครูเตือนล่วงหน้าไว้เช่นนี้ เขาก็จำเป็นต้องเชื่อท่าน

“ตกลงผมจะทำตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำครับ แล้วนานเท่าไรผมถึงจะฟื้นตัวครับ”

ยัง ยังไม่หมดแค่นี้ ที่พูดมาเพิ่งได้ประการเดียว ยังมีประการอื่น ๆ อีก นั่นก็คือโยมจะต้องสวดมนต์ทุกวัน สวดเป็นไหม”

“ไม่เป็นเลยครับ”

“เอาละไม่เป็นไร เดี่ยวอาตมาจะแจกบทสวดมนต์ มีคนเขาพิมพ์มาถวายไว้สำหรับแจก” ท่านหยิบแผ่นปลิวขนาด ๑' x ๑.๒๕' ขึ้นมาแจก ในนั้นมีบทสวดมนต์พิมพ์ด้วยตัวอักษรขนาดใหญ่เพื่อความสะดวกในการอ่าน ท่านส่งให้นักธุรกิจ แต่ปรากฏว่ามีบุรุษอีกสองคนที่นั่ง ณ ที่นั้นขออีกคนละแผ่น คนหนึ่งมีธุรกิจทำกระเป๋าถือส่งต่างประเทศ อีกคนทำรองเท้าหนัง และคนทั้งสองใช้วิธีเดียวกับคนแรกในการหลอกหลวงลูกค้า คือใช้วิธี “ยัดใส่สินค้า” คนทั้งสามรับแผ่นปลิวมาอ่านแล้วพูดขึ้นเกือบจะพร้อมกันว่า “อ่านยากจังครับ”

“ยากที่ไหนกัน เขาอุตส่าห์พิมพ์ตัวโต ๆ ให้ยังจะว่าอ่านยากอีก”

“ผมหมายถึงข้อความนะครับ” เจ้าของธุรกิจกระเป๋าถือว่า อีกสองคนก็คิดอย่างเดียวกัน

“นั่นเพราะโยมไม่เคยสวดมนต์นะซี นี่อาตมาอุตส่าห์เขียนคำอ่านเป็นภาษาไทยนะ ถ้าเขียนแบบภาษาบาลี โยมจะยิ่งแยกว่านี้ แต่เอาเถอะค่อย ๆ อ่านไปก่อนแล้วจะจำได้ เมื่อจำได้ก็จะสวดมนต์เป็น ถ้าไม่อยากล้มละลายก็ทำตามนี้ เข้าใจไหม”

“อ่านหมดนี้เลยหรือครับ”

“ถูกแล้ว อ่านหมดนี้หนึ่งเที่ยว แล้วอ่านเฉพาะบทพุทธคุณเท่าจำนวนอายุบวกหนึ่ง”

“ตรงไหนครับที่เรียกว่าบทพุทธคุณ”

“แหม โยมนี้ไม่เอาไหนเลยจริง ๆ นะ” ท่านว่าคนเดียว แต่มีคนร้อนตัวถึงสามคน

“บทพุทธคุณ ก็ตั้งแต่ อิติปิโส ไปจนถึง ภาคะวาติ นั้นแหละ โยมอายุเท่าไรล่ะ”

“สี่สิบแปดครับ” เจ้าของธุรกิจกระเป๋าถือตอบ

“สี่สิบแปดก็สวดสี่สิบเก้าจบ”

“แล้วเราจะทำอย่างไรไม่ให้หลงครับ ผมกลัวจำไม่ได้ว่าสวดกี่จบแล้ว”

“อันนี้โยมมาวิธีเอาเอง อาตมาเชื่อว่าคนเป็นนักธุรกิจย่อมหาวิธีจนได้นั้นแหละ”

“ใช้วิธีนับกำนัไม้ขีดซี” เจ้าของธุรกิจรองเท้าแนะนำ

“ฉันอายุห้าสิบหกก็ต้องสวดห้าสิบเจ็ดจบใช้ไหมครับหลวงพ่” นักธุรกิจคนแรกถามอย่างรู้สึกท้อแท้

“ก็ต้องอย่างนั้น” ท่านเจ้าของกุฏิตอบ

“แล้วผมจะมีเวลาหรือครับ วัน ๆ ผมไม่ค่อยว่างเลย” ท่านพระครูรู้สึกอ่อนใจ จึงบอกเขาว่า

“เลือกเอาที่แล้วก็ทำไม่ได้ก็ไม่สำเร็จ แต่ถ้าทำได้ก็จะเห็นผลภายในสามเดือนเป็นอย่างช้า”

“ให้ภรรยาสวดด้วยได้ไหมครับ”

“ได้ ยิ่งช่วยกันสวดยิ่งเห็นผลเร็ว”

“ถ้าให้สวดแทนผมล่ะครับ” เขาต่อรอง

“สวดแทนไม่ได้ซี ช่วยกันสวดนี่ อาตมาหมายความว่า ต่างคนต่างสวดเท่าอายุของตัวเองบวกหนึ่ง ภรรยาโยมอายุเท่าไรล่ะ”

“สี่สิบหกครับ”

“ก็ให้เขาสวดสี่สิบเจ็ดจบ” เข้าใจไหมล่ะ

“เข้าใจครับ ขอบพระคุณหลวงพ่่มากครับ” รู้วิธีแก้ปัญหาลแล้ว นักธุรกิจผู้นั้นจึงกราบลา ปรากฏว่ามีผู้ตามเขาออกมาอีกสองคน ท่านพระครูประสบความสำเร็จในการ ยิงปืนนัดเดียวได้นกสามตัว”

“หลวงพ่คะ ฉันกับสามีทำโรงงานผลิตเครื่องตกแต่งบ้าน ไม่เคยยัดไส้สินค้า ไม่เคยโกงลูกค้า แต่ทำไมทำมาหากินไม่ขึ้นล่ะคะ” ผู้ทุกข์ร้อนรายที่สองเป็นสตรีวัยสามสิบเศษ หล่อนมากับสามีวัยเดียวกันที่นั่งก้มหน้าคอดกอยู่ข้าง ๆ ท่านพระครูตอบไปตามที่ “เห็นหนอ” รายงานว่า

“โยมไม่ปฏิบัติพระในบ้านนะซี”

“ในบ้านผมไม่มีพระครับหลวงพ่” สามีเงยหน้าขึ้นตอบ “ถ้าจะมีก็คงเป็นพระพุทธรูปใช้ไหมคะ”

“ไม่ใช่หรือโยม อาตมาหมายถึง คุณพ่อคุณแม่ของโยมนะ เพราะโยมไม่ปฏิบัติ ท่าน โยมถึงได้ทำมาหากินไม่ขึ้น”

“ฉันก็เลี้ยงดูแก่นี้คะ เพื่อนบ้านฉันเสียอีกที่เอาพ่อแม่ไปไว้บ้านบางแค”

“เอาอีกแล้ว อ่างผู้อื่นเป็นอย่างอีกแล้ว อาตมาเพิ่งว่าโยมผู้ชายคนนั้นไปหยก ๆ” ท่านหมายถึงนักธุรกิจที่เพิ่งลากลับไป

“ขอที่เถอะนะโยมนะ อย่างมองออกนอกตัวเลย ให้มองเข้ามาที่ตัวเรานี่แหละ มันมีข้อบกพร่องตรงไหนก็ค่อย ๆ แก้ไขไปโดยไม่ต้องไปเฟ่งโทษผู้อื่น เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจค่ะ หลวงพ่อกรุณบอกรหัสแก้ไขด้วยเถิดค่ะ”

“ก่อนที่จะแก้ไข โยมก็ต้องรู้ข้อบกพร่องของตัวเองก่อน โยมบกพร่องตรงไหนรู้ไหม”

“ไม่ทราบค่ะ”

“นั่นไงเห็นไหม ตัวของตัวเองยังไม่รู้เลย แล้วยังเที่ยวไปรู้ตัวของคนอื่น เอาละ ถึงยังงั้นมันก็ไม่ใช้เรื่องแปลก สำหรับอาตมา เพราะคนอื่น ๆ เขาก็เป็นแบบโยมนี่แหละ” สตรีวัยกว่าสามสิบมีสีหน้าดีขึ้น เมื่อรู้ว่าตัวเองไม่ได้บกพร่องแต่เพียงผู้เดียว อย่างน้อย ๆ ก็ยัง “มีเพื่อน”

“หลวงพ่ช่วยชี้ข้อบกพร่องของฉันด้วยเถอะค่ะ แล้วฉันจะได้หาทางแก้ไข”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็ฟังให้ดี โยมไม่ปฏิบัติพ่อแม่ หมายความว่า โยมให้ท่านไปอยู่ที่โรงงาน อยู่ห้องอับ ๆ มีด ๆ ให้กินข้าวร่วมกับพวกคนงาน ในขณะที่โยมอยู่บ้านหลังใหญ่กับสามีและลูก ๆ มีอาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ที่อาตมาพูดมานี้จริงหรือเปล่า”

“จริงค่ะ” หล่อนพูดเสียงเครือและมองเห็นข้อบกพร่องของตัวเองอย่างชัดเจน

“ดีแล้วที่โยมยอมรับผิด ทีนี้อาตมาก็จะบอกรหัสแก้ไข โยมต้องรับท่านเข้ามาอยู่บ้านเดียวกับโยม กลับไปนี่ไปจัดการเสีย โยมกินดีอยู่ดีอย่างไร ก็ต้องให้พ่อแม่กินดีอยู่ดีอย่างนั้นด้วย เอาละโยมกลับไปก็หาดอกไม้ธูปเทียนไปกราบขอขมาท่าน เอาน้ำล้างเท้าให้ท่าน และให้ท่านอธิษฐานให้ แล้วกิจการค้าของโยมก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นโดยลำดับ ทำได้ไหมเล่า”

“ได้ค่ะ ถ้าอย่างนั้นหนูกับสามีขอกราบลา”

“เจ้าทุกข์” รายที่สามกำลังจะเอื้อนเอ่ย “ธูระ” นายสมชายก็คลานเข้ามาขัดจังหวะว่า “หลวงพ่ครับ นิมนต์ขึ้นศาลาครับ เลยเวลามาหลายนาทีแล้ว”

“อ้าวได้เวลาแล้วหรือ”

“ได้มาหลายนาทีแล้วครับ” นายสมชายย้ำ ท่านจึงพูดกับผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นว่า

“ประเดี๋ยวนะ ขอเวลานอกก่อน ญาติโยมก็ไปทานอาหารกันได้แล้ว ที่โรงครัวเราคงเตรียมเสร็จแล้ว เชิญทุกคนเลยนะ ใครมาวัดป่ามะม่วงแล้วไม่ได้ทานอาหารถือว่าไม่ได้มา”

พูดแล้วท่านจึงลุกจากอาสนะเพื่อจะเดินไปยังศาลา “สาวรุ่น ๆ คนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาหา หล่อนคุกเข่าลงต่อหน้าท่าน ประนมมือพร้อมกับพูดว่า

“หลวงพ่อกะ ขอเวลาหนูหนึ่งนาที่คะ หนูมีธุระด่วนมาก” หล่อนพูดอย่างรีบร้อน และไม่อาจ “รอคิว” ได้

“พูดไปเลยหนู” ท่านอนุญาต

“พี่สาวหนูถูกรถชนอาการสาหัสคะ ตอนนี้อยู่ห้อง ไอ.ซี.ยู. หนูมาขอบาร์มีหลวงพ่อกับให้เขารอดชีวิตด้วย” ท่านพระครูรู้ว่าบรรดาคนที่มาในวันนี้ ยังมีอีกสามรายที่มีจุดประสงค์เดียวกับเด็กสาว จึงบอกพวกเขาว่า

“เอาละ คนที่มาธุระเรื่องเป็นเรื่องตายให้จดชื่อและนามสกุลใส่พานวางไว้ที่อาสนะของอาตมา ไม่ใช่ชื่อของคนที่มาหา” ท่านจำเป็นต้องบอกให้แจ่มแจ้ง เพราะคนแต่ละคนระดับสติปัญญาไม่เท่ากัน และความผิดพลาดคลาดเคลื่อนก็เคยปรากฏมาแล้วบ่อยครั้ง พูดจบท่านก็เดินไปยังศาลา บรรดาคนเจ้าทุกข์ทั้งหลายก็พากันเดินไปยังโรงครัวเพื่อรับประทานอาหาร

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เดินกลับมายังกุฏิ ท่านขอตัวเข้าไปล้างมือและบ้วนปากในห้องน้ำได้บันได แล้วจึงออกมานั่งที่อาสนะ ในพานมีกระดาษสี่แผ่นวางอยู่ ท่านหยิบมาอ่านทุกแผ่น แล้วพูดขึ้นว่า

“ดูเอาเถอะ ใครจะเป็นจะตายก็ต้องมาให้อาตมาช่วย ยังกะอาตมาเป็นผู้วิเศษนะ นะ โยมนะ” ท่านพุกเพียดกับ เจ้าทุกข์ ที่นั่งอยู่แถวหลังสุด

“หลวงพ่อกับ ผมสงสัยจังครับ คนที่กำลังจะตาย เราช่วยไม่ให้เขาตายได้จริง ๆ หรือครับ” คนถามเป็นบุรุษวัยห้าสิบ เขาเลี้ยงมาใช้คำว่า “เรา” แทน “หลวงพ่อกับ”

“มันก็ขึ้นอยู่กับกรรมนั้นแหละโยม ถ้าเขาต้องตายจริง ๆ อาตมาก็ช่วยไม่ได้ อย่างไรก็ตามแต่อาตมาเลย ต่อให้ผู้วิเศษที่ไหนก็มายับยั้งความตายไม่ได้ ที่ว่าขึ้นอยู่กับกรรมก็หมายความว่า ถ้าเขายังมีกรรมดีอยู่บ้าง อาตมาก็ช่วยเพิ่มให้ได้ส่วนหนึ่ง แต่ถ้าเขาไม่มีกรรมดีอยู่เลย ก็ช่วยไม่ได้ เปรียบเทียบให้เห็นชัด ๆ ก็คือ มันเหมือนกับแบตเตอรี่ ถ้าอาตมาชาร์จไฟมาให้ แต่แบตเตอรี่หม้อนั้นเก็บไฟไม่อยู่ มันก็จะรั่วออกหมด เรื่องอย่างนี้มันซับซ้อน ที่อาตมาพูดมาก็ใช้ว่าจะถูกทั้งหมด เพราะมันมีปัจจัยอื่น ๆ มาประกอบอีก ถ้าจะอธิบายโดยละเอียดวันนี้ทั้งวันก็ไม่จบ เอาเรื่องเฉพาะหน้าดีกว่า” เมื่อท่านพูดดังนี้ ผู้มีทุกข์รายที่สามจึงเอ่ยธุระของตน

“หลวงพ่อกับ ผมมีปัญหาเรื่องลูก ลูกชายลูกสาวผมเอาดีไม่ได้สักคน ทั้งที่ผมกับ ภรรยาเลี้ยงดูเขาอย่างดี ผมเป็นวิศวกร ภรรยาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย แต่ลูกไม่เอาถ่าน ไม่เจริญรอยตามพ่อแม่เลยสักคน” วิศวกรวัยห้าสิบบรรยายความอัดอั้นขัดข้องใจออกมา

“โยมมีลูกกี่คน”

“สี่คนครับ ผู้หญิงสอง ผู้ชายสอง”

“แล้วเขามีครอบครัวกันหรือยัง”

“คงยังมั้งครับ ตอนนี่ไม่มีใครอยู่กับพ่อแม่เลย พวกหนึ่งหนีออกจากบ้านหมด เห็นว่าลูกชายไปเป็นอันธพาล ลูกสาวไปเป็นนักร้องตามคลับตามบาร์” เขาพูดอย่างขัดเคือง “เห็นหนอ” ทำหน้าที่อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องให้บอก ท่านรู้ความเป็นไปของครอบครัวนี้เป็นอย่างดี จึงพูดขึ้นว่า

“โยมไม่น่าทำรุนแรงกับลูกนี่นา คำว่าเขาล้วนยังไม่พอ ยังไปเตะไปต่อยเขาอีก ลูกเขาเป็นหนุ่มเป็นสาว โยมไปเตะเขา เขาก็หนีนะซี แล้วภรรยาโยมก็ตำลูกแทบทุกวัน ใครเขาจะอยากอยู่ด้วยล่ะ” วิศวกรผู้นั้นนั่งก้มหน้า นึกถึงความผิดพลาดที่ทำไว้กับลูก

“แล้วผมจะทำอย่างไรครับหลวงพ่อกับ ผมอยากให้ลูก ๆ กลับมาครับ”

“โยมต้องสวดมนต์ ทำอย่างที่ทำมาแนะนำนักธุรกิจไปเมื่อสักครู่นี้ ทำได้ไหม” ท่านพูดพร้อมกับส่งบทสวดมนต์ให้แผ่นหนึ่ง

“ช่วยกันสวดนะ ทั้งโยมและภรรยาโยมนั้นแหละ สวดเสร็จก็แผ่เมตตาไปให้ลูก ๆ ขอให้เขามีความสุขความเจริญ ไม่ช้าเขาก็จะพากันกลับมา แล้วอย่าไปดูไปว่าเขาอีกนะ ให้พูดกับเขาดี ๆ ทำได้ไหม”

“ได้ครับ” บุรุษวัยห้าสิบบรรยายรับคำหนักแน่น แล้วจึงถือโอกาสกราบลา

ท่านพระครูช่วยแก้ปัญหาให้เจ้าทุกข์อีกหลายราย กระทั่งถึงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาจึงบอกให้พวกเขาไปรับประทานอาหารกลางวันที่โรงครัว ส่วนท่านถือใบรายชื่อคนที่กำลังจะตายสี่รายขึ้นไปข้างบนเพื่อจัดการ “ส่งพลัง” ไปช่วยเหลือ ยังมีเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงกว่าพวกเขาจะรับประทานอาหารเสร็จ และหนึ่งชั่วโมงนี้เป็นของคนที่ญาติระบุว่ากำลังจะตาย ชั่วโมงต่อ ๆ ไปก็เป็นของ “เจ้าทุกข์” รายอื่น ๆ แล้วก็ไม่ว่าจะไปเสร็จสิ้นตอนที่ทุ่มก็ยามเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ท่านมีชีวิตอยู่เพื่อสงเคราะห์ผู้อื่นโดยแท้...

มีต่อ.....๓๔